

บทที่ 36

นี่ถ้าโคลด์ไม่พูดขอโทษต่อจากการเริ่มบทสนทนาแบบนี้ฉันก็คงไม่เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เขาฟังหรอก ใช่ว่าฉันเป็นคนหูเบาเชื่อคนง่ายหรอกนะ แต่น้ำเสียงฟังดูล่ำลึกผิดกับหน้าจ้อยๆ ทำให้ฉันคิดว่าเขารู้สึกผิดจริงๆ ที่ทำกับฉันแบบนี้ไม่ว่าจะเเน่ป่าหรือเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ แล้วถ้าเขาไม่ได้ช่วยฉันไว้ในรถ ฉันก็คงไม่มีทางอภัยให้เขาหรอก อีกอย่างเขาทำให้ฉันแปลกใจด้วยการเล่าเรื่องของเขาให้ฟังแบบย่อๆ ว่า RAVA มาจากการร่วมมือกันของสภานักล่าแห่งโรมกับสถาบัน AVA เหมือนที่ฟอเรสเคยพูดถึง เขา ไปหลัง และเซสเซอร์ถูกเลี้ยงดูในสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าของสภานกกระทาทั้งจบมหาวิทยาลัย แต่เขาเริ่มเป็นนักล่ามาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมแล้ว ฟังดูชีวิตเขาเหมือนสายลับในหนังฝรั่งเลยนะ ฉันไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเขาถึงเล่า หรือเป็นเพราะเขารู้สึกผิดและอยากให้ฉันไว้วางใจ ซึ่งที่จริงมันก็ช่วยได้ในระดับหนึ่งล่ะ

"แล้วเธอเจอกริเปล่า ทำไมไม่บอกให้ฉันรู้ตั้งแต่เมื่อคืน" โคลด์ว่าหลังจากที่ฟังฉันเล่าจบ

"ก็ฉันคิดว่าคุณกำลังเดทกับแพนอยู่นี่ อีกอย่าง...ที่แรกฉันคิดว่ามี

แต่จนเท่าันที่เกิตรี่อง แต่ป่านนี้ริกคงเหลือแต่ซากแล้วมั้ง"

"ไม่หรือก่น่า อย่าเพิ่งหมดหวัง ฉันจะโอบอกให้เชสช่วยอีกแรง"
โคลด์ตั้งโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าทางเกงของเขาโทรหาเชสเซอร์ ขณะเดียวกันอีกมือก็เลียวรตเข้าไปในซอยเล็กๆ ซึ่งเชื่อมต่อมาถึงซอยบ้านฉัน ตั้งแต่รถขับมาตามซอยฉันก็รู้สึกแปลกๆ เหมือนมีใครกำลังจับตาดูฉัน กับโคลด์ตลอดทางจนกระทั่งถึงบ้าน พอรถจอดนิ่งสนิทหน้าประตูเชสเซอร์ ก็คงรับสายพอดี เพราะฉันได้ยินเสียงตะโกนพร้อมกับเสียงคำรามและเสียงป็นดังเข้ามาในโทรศัพท์ราวกับพวกเขากำลังอยู่ในสนามรบ โคลด์บอกให้เชสเซอร์ตามหาคนที่รอดจากซากรถที่เห็นในป่า แต่ได้รับคำตอบมาว่าตอนนี้กำลังวุ่นวายจนแทบหายใจไม่ทัน พวกเขาเจอรังแวร์วูล์ฟในถ้ำสูงขึ้นไปจากหน้าตก

[นายรีบมาติกว่าโคลด์ เห็นที่เราต้องเคลียร์พื้นที่แล้วละ เสียงป็นคงทำให้ชาวบ้านแถวนี้แตกตื่น อาจมีใครเรียกตำรวจแล้วก็ได้]

"โอเค ฉันจะรีบไป แล้วเจอกัน" โคลด์วางสายแล้วบอกฉัน "ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะตามหาริกกับคนอื่นๆ เอง เธอรอฟังข่าวที่บ้านก็แล้วกัน"

"เข้าใจละ แต่ขอถามหน่อย คุณบอกว่าพ่อฉันเปลี่ยนข้างมาช่วยพวกคุณ แสดงว่าคุณรู้ว่ามาตลอดใช่ไหมว่าพ่อเป็นสมาชิกของวูล์ฟบัน"

"ใช่ ฉันไม่ควรพูดเรื่องนี้ให้เธอรู้ แต่อย่างเธอน่ะยังงี้ก็หาคำตอบได้อยู่แล้วใช่ไหม"

"แน่นอน" ฉันตอบเสียงดังฟังชัด

"ดี แล้วเธอก็คงเข้าใจใช่ไหมว่าเรื่องที่เรากำลังคุยกันวันนี้ไม่ควรบอกให้เขาารู้ ฉันก็กับความลับเธอ เธอก็กับความลับฉัน เราเจอกัน โอเค" โคลด์ทำเสียงเหมือนที่เล่นที่จริง แต่ฉันรู้ล่น่าว่าเขาซีเรียส

"โอเค มีอะไรอีกมั๊ยที่คุณรู้แต่ไม่บอกฉัน อย่างเรื่องพวกวูล์ฟบัน...คุณไปโพล์ที่งานสัมมนานั้นก็ไม่ใช่เพราะไปนั่งรถเล่นใช่ไหม"

"อืม" โคลด์พยักหน้าช้าๆ แล้วว่า "ส่วนหนึ่งของคนที่ร่วมงานเป็น

แวร์วูล์ฟที่เราตามหามานานหลายปี และบางคนก็เป็นสมาชิกกลุ่มที่ว่า วันนั้นพวกฉันไปดูว่าใครมาร่วมงานบ้าง ดูเหมือนกลุ่มนี้จะขยายตัวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากรายงานการล่าแวร์วูล์ฟก็พบพวกที่มีรอยสักเหมือนอย่างที่เราเจอนั่นล่ะ เราถึงปักใจเชื่อว่กลุ่มนี้เป็นกลุ่มแวร์วูล์ฟที่ใหญ่ที่สุดซึ่งพบเห็นได้ในปัจจุบัน และมีสมาชิกมากที่สุดทั้งคนธรรมดาที่เป็นยิวและไม่เป็น รวมทั้งพวกแวร์วูล์ฟ"

"โอ...แล้วคุณคิดว่าหัวหน้ากลุ่มอย่างเฟนิสจะเป็นแวร์วูล์ฟด้วยมั๊ย" ฉันหยั่งเชิงถาม

"อาจจะ เราพยายามเข้าถึงตัวเขามาหลายครั้งแต่ก็พลาดทุกที เขาจะปรากฏตัวเฉพาะในงานสำคัญเท่านั้น"

"คุณมีวิธีพิสูจน์ด้วยหรือว่าใครเป็นแวร์วูล์ฟหรือไม่เป็น"

"มีสิ แค่ให้จับวัตถุที่ทำจากเงินบริสุทธิ์ก็พิสูจน์ได้แล้ว ดาบที่หนักล่ำใช้น่ะเป็นเงินแท้ณะ แต่กระสุนนอกจากเงินแท้ยังใช้ที่เป็นตะกั่วผสมในกรณีอยากจะจับไปทดลอง แต่ต้องได้รับคำสั่งจากหัวหน้าของ AVA ก่อนฉันว่าเธอกลับบ้านได้แล้วล่ะ ฉันซ้า..."

"เดี๋ยวลี แล้วเรื่องหมาป่าเพนทาเคิลล่ะ พวกคุณรู้อะไรเกี่ยวกับมันบ้าง"

"ฉันก็รู้อูๆ กับเธอนั้นแหละ อีกอย่าง...เดี๋ยวนีเราพบแต่แวร์วูล์ฟที่มีรอยสักรูปดอกวูล์ฟบัน ถึงจะยังมีรอยแผลเป็นรูปหมาป่าเพนทาเคิลแต่ก็ต้องพบรอยสักที่เพิ่งสักใหม่ด้วยเสมอ ทว่าก็น้อยมาก บางทีแวร์วูล์ฟพวกนั้นอาจจะไม่เหลืออยู่แล้วก็ได้ ฉันว่าเขาควรจะสนใจและระวังพวกรอยสักจะดีกว่า ไปเถอะ แล้วฉันจะติดต่อมา" โคลด์เร่งให้ฉันลงจากรถฉันจึงจำใจทำตามอย่างไม่มีทางเลือก แต่ตอนที่จะบิดประตูโคลด์ก็เรียกฉันไว้อีกครั้ง

"เดี๋ยว ก่อนไปฉันขออะไรเธออย่างหนึ่งได้มั๊ย"

"อะไรล่ะ" ฉันถาม

"อยู่แต่ในบ้าน อย่าออกไปไหนจนกว่าฉันจะกลับ ตอนนี้อะไรไม่ควรออกไปไหนมาไหนคนเดียว"

"เข้าใจแล้วนะ สิ่งเหมือนฉันเป็นเด็กไปได้ คุณเองก็ดูแลตัวเองให้ดี แล้วกลับมาให้ได้ล่ะ" ฉันผลักประตูปิด เห็นโคลด์ส่งยิ้มมุมปากนิดๆ แล้วขับรถออกไป

...เฮ้อ...ยังงี้ก็ขอให้เขากับคนอื่นๆ ปลอดภัยเถอะ อ้อ แล้วก็รีบด้วย ขอให้รอด ถึงจะนิสัยเสีย แต่ก็ไม่ได้เสียมากซะจนตัดไม่ได้ นรอกอย่าเพิ่งเอาเขาไปเลย...สาธุ...

ฉันเดินต่อมาจนถึงประตูรั้ว มองเข้าไปไม่เห็นรถพ้อ โชคดีจริงๆ ที่แรกฉันก็คิดว่าจะเข้าไปอยู่ในบ้านเป็นเด็กดีอย่างที่โคลด์ขอร้องอยู่หรอก แต่ตอนความหาญกล้าในกระเป๋าเมื่อฉันก็ไปคว้าเจ้ารูปถ่ายที่อยู่ในกระเป๋าหลังออกมาหะลิ ตายล่ะ...พวกแวร์วูล์ฟนั่นทำให้ฉันเกือบลืมนไปแล้วว่าต้องทำอะไรอีกในวันนี้ ฉันต้องไปหาเขา ที่เดียวที่พอจะคิดออกว่าเขาอาจจะอยู่ที่คือโรงพยาบาลเมนทอลลัม คงต้องเสี่ยงอีกสักครั้ง ก็ฉันไม่มีทางติดต่อกับเอ็ดมันทางอื่นได้อีกแล้วนี่ แถมนี่ก็ไม่มีเรียนด้วยเฮ้อ...ขอโทษด้วยนะโคลด์ที่ฉันทำตามที่คุณขอร้องไม่ได้

ฉันเปลี่ยนใจจะเดินกลับออกไปหน้าปากซอย ทว่าเกิดอาการหน้ามืดวิงเวียนเหมือนจะเป็นลมขึ้นมา รีบคว้าประตูรั้วไว้ แต่เพราะสองเท้าอ่อนแรงเลยต้องปล่อยตัวให้ไหลเหมือนเป็นของเหลวลงไปในแง่และอยู่บนพื้น ขณะที่หัวกำลังหมุนตัว ตาซึ่งพวามักกลับมองเห็นภาพเอ็ดมันกำลังเอนตัวอยู่บนเก้าอี้โยกกลางหลับตาพริ้ม...นี่อะไรกัน นิมิตอีกแล้วงั้นหรือ คราวนี้ทำไมอาการมันผิดไปจากเดิมล่ะ

...ฉันอยากกลับไปทีนั้น...อยากกลับไปอีกครั้ง...

"นั่นใครพูดนะ" ฉันแข็งใจตะโกนออกไป แต่เมื่อได้ยินอีกครั้งฉันก็จำได้ทันที "เอ็ดมัน...นั่นคุณเธอ"

เอ็ดมันลืมนตาโพลงราวกับเขาได้ยินเสียงตะโกนของฉัน ทันใดนั้น

แสงสว่างวาบก็พุ่งผ่านเข้ามายังหน้าตาของฉัน

ฉันกะพริบตาถี่ๆ ให้น้ำตาช่วยไล่ความแสบร้อนจากแสงสว่าง นี่มันชักรจะแปลกเกินไปแล้ว สองครั้งแล้วนะที่ฉันเห็นเอ็ดมันผู้เย็นชาในนิมิตของฉัน แกรมนี้ก็ไม่ใช้เวลาที่ควรจะเห็นนิมิตด้วย ฉันกำลังจะไปหาเขาในโลกความจริงอยู่แล้ว ทำไมต้องเห็นแบบนี้อีก เอ๊ะ! นั่นเอ็ดมันใจดีคนนั้นนี่

หลังจากที่จึงเกล็ดกลับมาเปลี่ยนเวรกับเขา เอ็ดมันก็ต้องไปเอาชุดเครื่องแบบที่ส่งซักในห้องซักรีดซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของคฤหาสน์ เขาจึงตัดสินใจตัดผ่านสวนตรงกลางเพื่อให้ไปถึงที่นั่นเร็วขึ้น ขณะที่เดินอยู่ในสวนนั้นเขาก็ได้ยินเสียงพูดคุยกัยหวัระอย่างมีความสุขมาจากหลังต้นไม้ใหญ่กลางสวน เขาจำได้ทันทีว่าเป็นเสียงของคารินา และเสียงผู้ชายอีกคนที่กำลังคุยกับเธอก็ไม่ใช่ใครนอกจากอูริเอล

...หมอนี้ก็อีกแล้ว... ตั้งแต่อูริเอลมาอยู่ที่นี้คารินาก็ไปไหนมาไหนกับหมอนี้บ่อยๆ ที่แรกแค่อูริเอลให้มีเวลาว่างตรงกันและต้องมีเขาอยู่ด้วยเสมอ แต่ระยะหลังเขารู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ ระหว่างคนทั้งคู่ อย่างตอนเดินสวนกันกลางทางพวกเขา ก็จะส่งสายตาและรอยยิ้มหวานประหลาดอย่างที่เขามองไม่เข้าใจให้กันเสมอ ยิ่งหลังๆ ดูเหมือนพวกเขาจะพยายามพบกันบ่อยขึ้นแบบสองต่อสองโดยที่ไม่มีเขา มันทำให้เขาหงุดหงิดไม่น้อย เหมือนถูกทอนความสำคัญ ถูกแย่งความสนใจ หล่อนยังดูใส่ใจอูริเอลคนนี้มากกว่าเขาด้วยซ้ำ

เอ็ดมันเดินเสียงไปอีกทาง ก้มตัวให้ต่ำพอกับระดับต้นกุหลาบแล้วย่องเข้าไปใกล้ทั้งสองคนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อฟังว่าพวกเขาคุยอะไรกัน พวกเขา กำลังนั่งบนผ้าผืนใหญ่ใต้ต้นไม้ มีตะกร้าใบเล็กใส่แซนด์วิชกับน้ำส้มมาด้วย ท่าทางจะมาปิกนิกกันล่ะสิ หึ...หมอนี้เล่าเรื่องประเทศของตัวเองให้หล่อนฟังอีกแล้ว พูดเรื่องลอยกระทง...ราว...อะไรก็ไม่ว่า ดูท่าทางคารินาจะสนใจไม่น้อย ทำตาเป็นประกายสุขใสเขียว บอก

ว่าอยากไปเห็นอีกด้วย แล้วนั่น... เอ็ดมันน์ทำตาโตเมื่อเห็นอูรีแอลเอื้อมมาจับมือของคารีนา กุมมือเรียวเล็กนั้นไว้บนอกเขาโดยที่เธอไม่มีท่าที่ขัดขืน แต่กลับทำเอียงอวยหลบสายตา ริมฝีปากสีชมพูคลี่ยิ้มออกมาอย่างเคอะเขิน สองแก้มขาวเนียนกลายเป็นสีแดงจัดตั้งลูกเชอร์รี่ที่สูงอม

เพียงแค่นี้ก็ทำให้อารมณ์โกรธของเขาพุ่งปรี๊ดขึ้นสมองจนกลายเป็นควันออกหู หนอย...เจ้าอูรีแอลบังอาจมาจับมือคารีนาต่อหน้าต่อตาเขาแบบนี้เขาขอมไม่ได้ ฮึ่ม! เขาตัดสินใจพุ่งพรวดออกมาจากหลังกอกุหลาบพร้อมกับตะโกน

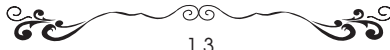
"คารีนาอยู่ที่นี้เองหรือครับ" เสียงเขาทำให้ทั้งสองหันมามองอย่างตกตะลึง พอรู้ตัวคารีนากรีบดึงมือตัวเองกลับ แล้วพวกเขาทำที่หันไปมองกันคนละทางเหมือนไก่เขิน เห็นอูรีแอลพ่นลมออกจมูกเสียงดังอย่างเสียดายแบบนี้เขาสะใจชะมัด

"ผมก็ตามหาคุณซะทั่ว มานั่งทำไม้ที่นี่ครับ" เอ็ดมันน์เดินตรงมาหาทั้งสองคนพลางทำที่ขำเล็งมองตะกร้า แล้วมองกลับมาที่ทั้งคู่อีก "พวกคุณมาปิกนิกกันหรือครับ ไม่เห็นชวนผมเลย"

"อ่า..." คารีนาทำอ้าปากหุบปากพูดไม่ออกจนอูรีแอลตอบแทน

"เราหานายไม่เจอนะ นายเองไปไหนมาล่ะ"

"ไม่ได้ไปไหนนี่ ผมก็ทำงานร่างแผนที่อยู่ที่ห้องนั่นแหละ" เอ็ดมันน์ทำตื้น้ำซื่อถือวิสาสะนั่งชันเข่าลงใกล้ตะกร้า มองดูของในนั้น "ว้าว มีแซนด์วิชด้วย น่ากินจริงๆ ขอผมกินด้วยคนได้มั๊ย" เขาทำส่งสายตาเป็นประกายมาให้คารีนาที่แม้จะยังคงหน้าแดงแต่พยายามกลบเกลื่อนอาการเขินด้วยการฉีกยิ้มกว้าง หล่อนชำเล็งมองไปที่อูรีแอลเหมือนถามว่าเขาจะว่ายังไง แล้วอูรีแอลก็พยักหน้าซำๆ ก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างเสียดายแต่ใครจะสน เมื่อคารีนาออกปากให้เขานั่งกินด้วยกันทุกอย่งก็เข้าแผน เอ็ดมันน์ฉีกยิ้มระรื่นอย่างพอใจ เดินมานั่งคั่นกลางระหว่างหล่อนกับอูรีแอลหยิบแซนด์วิชออกมาแจกจ่ายให้ราวกับตัวเองเป็นเจ้าของ แล้วตั้งหน้า

ตั้งตาคินด้วยความสบายใจโดยไม่สนใจเลยว่าทั้งอูริแอลและคารีนากำลัง
ทำหน้าที่เชิงสุตชีวิตที่ถูกก้ำกึ่งขึ้นใหญ่อย่างเขาชัดเจน ฮ่าๆ...

เหวอออ... ฉันร้องลั่นเมื่อร่างถูกดึงเข้าไปในหลุมอากาศอีกหลุม
ก่อนจะมายืนอยู่ตรงระเบียบทางเดิน มองเห็นอูริแอลกำลังเดินคุยกับ
คารีนาโดยมีเอ็ดมันเดินตามหลัง ทำตาขวางเหมือนไม่พอใจมาให้

"คืนนี้หลังกลับจากงานเลี้ยงคุณจะเข้านอนเลยรีเปล่าครับ" อูริแอล
ถามคารีนา

"อืม" หล่อนทำเสียงในคอ ซ้ำเสียงมองไปทางอื่นเหมือนกำลังนึก
"กลับมาคืนนี้ก็คงจะดีก บ้างทีฉันอาจจะง่วงแล้วก็ได้ คุณถามทำไมหรือคะ"

"คือ...ผมได้กลิ่นดูดาวมา อยากจะลองไปใช้ดูดาวที่ห้องใต้หลังคา
ของคฤหาสน์นะครับ เลยถามดูเผื่อว่าคุณอยากจะทำด้วย"

"จริงหรือคะ ว้าว! ถ้างั้นฉันไปด้วยค่ะ ดีจัง ฉันยังไม่เคยใช้กล้อง
มาก่อน แล้วคุณจะไปห้องใต้หลังคาฝั่งไหนคะ เหนือหรือใต้"

"ทางเหนือครับ ผมออกจากห้องก็ขึ้นบันไดต่อไปได้พอดี ดีใจ
นะครับที่คุณอยากดูเหมือนกัน" อูริแอลยิ้มออกมาอย่างเคอะเขิน คารีนา
เองก็มีใบหน้าแดงก่ำพลาญยิ้มกว้างจนแก้มแทบปริ ทำเอาเอ็ดมันหงุดหงิด
ขึ้นมา หนอย...จะแอบไปดูดาวสองคนหรือ ฝันไปเถอะ

"ไอ้ ดูดาว แหม...ผมก็กำลังศึกษาเรื่องดาราศาสตร์เหมือนกัน คง
ไม่ว่าอะไรใช่ไหมครับถ้าผมจะไปดูด้วย" เขาเสนอตัวขึ้นมาแบบไม่มีใคร
เชิญ เห็นอูริแอลกับคารีนาสบตากันอีก แล้วอูริแอลก็หันมายิ้ม...ไม่สิ...
แยกเขี้ยวให้มากกว่าก่อนจะว่า

"ได้สิ ดีเลย เราจะได้คุยกัน ว่าแต่นายกำลังศึกษาดาวอะไรอยู่ล่ะ
หรือว่าเกี่ยวกับตำนานดวงดาว"

"อ่า..." เอ็ดมันอ้าปากค้าง บ้าชิบ เขาไม่รู้เรื่องพวกนี้เลยสักนิด แต่
อ่านผ่านๆ แล้วก็ลืม เอาไงดีวะ "เอ่อ...ก็...ทั่วๆ ไปนี่ครับ ไม่ได้เจาะจง
แบบว่าผมกำลังเริ่มศึกษา"

"ถ้าอย่างนั้นยืมหนังสือฉันไปอ่านก็ได้นะ ฉันมีอยู่สองสามเล่มที่อธิบายถึงระบบสุริยะหลังจากมีการเปลี่ยนทฤษฎีเกี่ยวกับโลกแบนนะ"

"ขอบคุณครับ แล้วผมจะลองดู ทีวี" เอ็ดมันหัวเราะในคอเบาๆ ...ใครอยากอ่านกันล่ะ เขาอยากตามไปดูแลคารีนาต่างหาก เขาเป็นของครีกรีก็ต่อจะทำหน้าที่ไม่ให้ภรรยาองลี

พวกเขาเดินมาเกือบจะถึงที่ที่ฉันยืนอยู่ แต่กลับหยุดเดินเมื่อเห็นพ่อบ้านตรงปลายสุดทางเดินอีกด้าน ชายวัยกลางคนร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวสวมทับด้วยเสื้อกั๊กสีดำติดอยู่กับกางเกงสแล็คตัวยาว ผมตกหนาสีเงินของเขาตัดสั้น และมีดวงตาสีเทา เขาก้าวเท้าด้วยความเร็วสม่ำเสมอเข้ามาใกล้ฉัน แล้วผ่านร่างฉันไปอย่างง่ายดายราวกับฉันเป็นอากาศธาตุเพื่อตรงไปหาคารีนา เมื่อไปถึงเขาก็โค้งให้อย่างมีมารยาทก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงทุ้มกังวาน

"คุณหนูอยู่ที่นี้เอง คุณท่านใหญ่ให้มาตามไปพบครับ"

"พบฉัน...แต่วันนี้ท่านบอกว่าจะไม่สอนฉันนี้ ท่านเปลี่ยนใจหรือจ๊ะ"

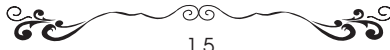
"หามีได้ครับ เพียงแต่ตอนนี้ท่านนายพลฮิมม์เลอร์และดีอกเตอร์เมนเกลเข้ามาเข้าพบท่านเป็นการส่วนตัวนะครับ ท่านก็เลยอยากจะแนะนำคุณหนูให้ดีอกเตอร์รู้จัก"

"อ้อ...เข้าใจละ ั้ง..." หล่อนหันมาส่งยิ้มหวานให้อูริเอล "เดี๋ยวเจอกันตอนนั่งรถไปงานเลี้ยงนะคะ ไปนะจ๊ะเอ็ดมัน" เธอหันมาบอกเอ็ดมันอีกคนก่อนจะเดินตามพ่อบ้านไป

"ดีอกเตอร์เมนเกลเธอ ชื่อฟังดูคุ้นๆ นะว่ามั๊ย" เอ็ดมันทำที่ถามอูริเอลที่ยังคงมองตามคารีนาจนหล่อนหายลับไปจากมุมมองทางเดิน เขาถึงหันมาตอบ

"ใช่ คนเดียวกับที่สกัดพิษจากดอกกุหลาบมันให้พวกคุณใช้กัน คารีนาบอกผมแล้ว และบอกด้วยว่าพวกคุณที่นี่เป็นใคร"

"จริงหรอ" เอ็ดมันย่นคิ้วอย่างไม่อยากจะเชื่อ "ทำไมเธอกล้าบอกคุณ

ทั้งที่หลายคนในที่นี้ไม่อยากให้คุณรู้

"เพราะเธอรู้สึกไม่สบายใจถ้าต้องปิดบัง แล้วที่ฉันบอกนายก็เพราะเธอบอกว่านายคือคนที่เธอไว้ใจที่สุด"

"แน่ละ เพราะผมคือองค์กร์ของเธอ เธอต้องไว้ใจผมอยู่แล้ว" เอ็ดมันท์ทำเซตหน้า น้ำเสียงแสดงความภาคภูมิใจเต็มที่ ทว่าความคิดนั้นกลับถูกขัดด้วยคำพูดต่อมาของอูรีแอล

"ใครว่าเพราะเหตุผลนั้นกัน เธอบอกฉันว่าเพราะนายเป็นคนคนเดียวที่ดูแลและปกป้องน้องสาวของเธอได้ต่างหาก เธอมั่นใจว่านายจะไม่มีส่วนทำร้ายซาวิว่า เธอถึงเชื่อใจนาย"

เอ็ดมันท์ถึงกับอึ้ง แต่เหนือกว่าความรู้สึกนั้นคือปมปัดใจในหัวใจ มันมากกว่าความภาคภูมิใจที่เขารู้สึกก่อนหน้านี้เสียอีก และมันทำให้เขารู้สึกดีมาก ๆ "นี่...นี่เธอคิดแบบนี้จริง ๆ รี" เขาถามด้วยน้ำเสียงตื่นเตัน

"จริงสิ คารินาไม่เคยโกหกหรือก แต่เธอขอเวลาคิดทบทวนเรื่องที่ได้ยินในถ้ำนั้นสักพัก เธอกำลังพยายามทำความเข้าใจกับมันเพื่อแม่ของเธอและซาวิว่า เมื่อไหร่ที่เธอพร้อมเธอจะพูดกับซาวิว่าเอง"

"แบบนี้เอง แต่ทำไมเธอต้องบอกคุณเรื่องนี้ด้วย นี่มันเป็นเรื่องส่วนตัวไม่ใช่เธอ"

"เธอคุยกับฉันทุกเรื่องแหละ เธอว่าฉันเป็นคนแปลกที่ไม่ตกใจเมื่อรู้ว่าเธอเป็นแวร์วูล์ฟ...โลกอสด้วยใช่มั๊ย"

"ใช่ ผมเองก็สงสัย หรือว่า..." เขาหรีตามองอูรีแอลอย่างค้นหา "คุณเองก็รู้อยู่แล้วถึงได้เข้ามาสอดแนมพวกเรา"

"คิดไปนั่น ฉันไม่ใช่พวกหนอนบ่อนไส้หรือกน่า เพียงแต่...ฉันมีเหตุผลส่วนตัวที่ทำให้มองข้ามตรงนั้นไป"

"เหตุผลส่วนตัว... เหตุผลอะไร ถ้าคุณไม่บอกผมจะแจ้งเรื่องกับบาลันซาให้เอาคุณออกไปจากที่นี่ อย่าคิดนะว่าผมทำไม่ได้ ผมไม่ยอมให้คนที่มီးอะไรก็กลับแอบแฝงอยู่ใกล้คารินาแน่ๆ"

"ช่างสมเป็นองครักษ์จริงๆ เลยนะนายนะ เอ้อ..." อูรีแอลถอนหายใจออกมาแรงอย่างหนักใจ แต่ก็ยังล่งเลที่จะพูด เมื่อเอ็ดมันแร่งเขาเลยดึงเอ็ดมันเข้าไปในห้องว่างที่อยู่ข้างทาง ฉันทะแวกตัวผ่านกำแพงตามเข้าไปอยากรู้เหมือนกันว่าพ่อ...เอ๊ย...อูรีแอลจะพูดอะไร

"นี่มันอะไรกัน ทำไม่ต้องแอบคุยกันแบบนี้ด้วย บอกผมมานะ" เอ็ดมันยังคะยั้นคะยอ ทำอูรีแอลที่ยืนล้วงกระเป๋าเกิดอาการรำคาญนิดๆ ถึงได้ว่า

"รู้แล้ว ก็บอกนี่แล้วไง เดียวนะ" เขาหลับตาลงพรางสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะปล่อยมันออกมาอย่างแรงจนไหล่ทั้งสองกระเพื่อมลง เขาตัดสินใจแล้ว

"ฟังฉันให้ดีนะเอ็ดมัน ที่ฉันตัดสินใจบอกก็เพื่อไม่อยากจะให้นายสงสัยในตัวฉันเข้าใจมั้ย แล้วถ้านายเอาไปพูดจนคารีนาต้องเดือดร้อนฉันนี่ละจะจัดการนายด้วยมือของตนเอง ถึงฉันจะไม่ได้เป็นเวร์วูล์ฟก็เถอะ"

"ผมรู้แล้ว รีบบอกมาสักที อ้อยอิ่งอยู่ได้" เอ็ดมันลุ่นใจจะขาดไม่ต่างกับฉันที่ลุ่นตัวโก่งพอกัน

"ฟังนะ ฉันรักคารีนา ไม่ว่าเธอจะเป็นใครหรืออะไรฉันก็ไม่สน เพราะฉัน...รัก...คารีนา" อูรีแอลย้ำประโยคสุดท้ายชัดเจนแจ่มแจ้งเคลียร์ทุกโสตประสาททั้งของฉันและเอ็ดมัน มันทำให้เราทั้งสองถึงกับอึ้งที่ตะลึงตึงตึงจนอ้าปากกว้าง ชะงักเหมือนซากรรไกรค้างยังง้อยังนั้น

...อูรีแอลรักคารีนา พ่อรักคารีนา พ่อรักแม่ อะไรกันเนี่ย แล้วเอ็ดมันกับคารีนาละ...

เอ็ดมันยืนนิ่งเป็นหิน อ้าปากกว้างไม่ไหวติง อูรีแอลพยายามเรียกเขาหลายครั้งแต่เขาก็ไม่ขยับ เลยตัดสินใจยกมือตบลงไปที่แก้มของเขาแรงๆ สองสามที เขาถึงได้สติสุดลมเข้าปอดเสียดังจนฉันได้ยิน

"เฮ้อก! โฮ้...โอ...โลโคนี่ซัสเป็นพยาน...โฮ้!" เอ็ดมันพ่นลมออกปากอีกครั้งพรางก้มตัวลง ไม่สิ ฉันว่าเขาหมดแรงมากกว่า